

Op 't uytloopen van de vloote, den 4 Julij Anno 1666

<https://hdl.handle.net/1874/20622>

Op 't uytloopen

van de

V L O O T E

Den 4 Julij Anno 1666.

Oet dan die Vloot weer uyt die onlanghs
dagh op dagh
De lucht vervuld' met vuyr, den Hemel
met geklagh ;
De Zee met Christen bloet en duyfent
doode lijcken ;
De steden vol geweent in straten en in
wijcken,

Vaders vaterloos en meenigh droeve weeuw :
De Hel alleen verheught met yffelijck geschreeuw,
Om 't groot geselschap dat hy doenmael heeft gekregen.
O vrede lieve vreed' door wat voor vreemde wegen
Sijt ghy van ons gevluht? ô wreede Carel hoe,
Wat heeft u dus ontmenscht, sijt ghy de vrede moe :
Dat ghy tot nu toe dien 't aen nemen hebt geweygert?
Moest dan u trots gemoet tot in den top gesteygert,
Van wegen ons verlies, sijn Benjamijs gelijk?
Kan 't bloet-badt dan niet eens op houden in u Rijk?
Ghy wist wel dat die geen die huysden heeft victory:
Wel morgen leght gevelt tot 's vyants meeste glory:
Dus hebt ghy 't nu gevocht, waert ghy maer soo geraeckt,
Dat u quaedaerdigheyt van u wiert uyt gebracket.
Aenschout, Ondanckbaer mensch, het goet aen u bewesen,
En uyt wat stant ghy weer sijt in u thron geresen.
Aenschoud u Vaders eynd; siet tegen wien ghy strijdt:
Wat reden doch dat ghy haer welstandt so benijdt?
Sijn 't uwe broeders niet, en Godt haer hemels Vader?
En sult ghy haer dan sijn, als Cain, een verrader?
Aensiet het droevigh volck gevangen en gewont,
Wiens welstant haer soo dier als u de uwe stont.
Ontfermt u over haer, en wilt het verder vechten
Voor komen, en door een heylsamer vrede beslechten.
Maer och! wat soecken wy dus vrede in het stoff?
Daer Godt den oorlogh sent: die, tot sijn eygen loff,
Ons allesints 't huys soeckt, van wegens onse sonden,
Tot dempingh van het quaet; wy hebben 't soo bevonden:
Dus sagen wy de pest, een Roede van Godts wraeck,
Een al verslindent vyer, in 't forg'loos vermaeck,
Sonder verschoningh, gantsch doorvliegen onse landen
Tot onse straffe die in geyle lusten branden;
Een oorlogh die het gelt en goet des lants verslindt,
Tot sijner straffe, die den Rijckdom meest bemint!
Een dubbel oorlogh die ons daerom toe moest komen:
Om dat ons boose hert noch voor geen quaet wou schroomen;
Een oorlogh tot een straff van ons' ondanckbaerheyt.
Die meynen dat ghy Heer ons 't goet doen schuldigh zijt
d'Afgodery gestraft, terwijl dat onse boelen,
Ons wierden tot een strick; och! wasser maer gevoelen,
Ons sorgeloose hert moest 't donderent Canon
Tot een opwecker sijn, den Godt versaecker kon
Daer smertelijck aensien, al ons' verslagen helden:
Om dat hy al sijn hoop op aerde vaten stelden;

Oock onse grootsheyt moest, door schandelijcke vlucht;
Voor 's vyants aenschijn sijn, tot onsen spot getucht.
Dus saegen wy u handt, en moesten beter leeren:
Nu schijnt ghy wederom, in gunst, tot ons te keeren:
Dewijl dat onse macht weer deftigh zegen-praelt,
Die haeren vyant heeft met eygen munt betaelt:
Wy roemen daerom Heer met eyndeloofse goetheyt,
Die ons niet overgaeft weer aen 's vyants verwoetheyt
U goetheyt, die uyt blinckt, in 't plegen van u recht;
U goetheyt, die ons gaff den zegen van 't gevecht;
U goetheyt, die noch heeft op Zion acht genomen:
Wy waren sonder dat, met Sodom, om gekomen;
U goetheyt, die ons gaff, een Ruyter, eenen Tromp,
En sulcke Hoofden meer; die eer een dooden Romp
Haer lighaem lieten sijn: als dat wy door haer leven,
Verliesen souden 't goet dat ghy ons hebt gegeven.
Maer onse blijdschap, ach! kan niet volkomen sijn:
Dewijlse wesen moet vermengt met sinert en pijn;
Want alles was geen winst, als wy haer Vloot verdeden,
Wijl 't breecken van haer macht, is 't quetsen onser leden
Om dat ons broeders bloet wiert door ons sweert gestort,
Oock siet men noch geen eynd; een droever voortganck, wort
Van ons noch voor gesien: off Godt die moest ons helpen,
En die bebloede wondt, door sijn genade, stelpen.
Hier toe dan, Christenen, gebruyckt doch al u macht:
Dat Godt bewegen kan, op dat dien naeren nacht,
Van broeder moordery, uyt ons gesicht verdwijne,
En vrede liefelijck ons wederom beschijne;
Jae, dit is onsen wensch; dit smecken wy; ô! Godt,
Hoe kont ghy langer sien u Christenen bespot?
Moet uwen name dan noch langer sijn gelastert:
Om dat wy weecken af, onaerdigh, en verbastert
Van u gebaenden wegh? moet dan den duyvel noch
Al langer sijn verheught: die 't quaet, door sijn bedrogh,
Soo meesterlijck uyt werckt, hoe kan 't u liefd gedogen:
Dat sich u kinders soo vermoorden voor u oogen?
Moet dan het sweert weer uyt; dat noch van 't vleesch en bloet
Der dooden droncken is, ô Heer, dit doch verhoet.
Moest daerom uwe mist, ons 't verder triompheren,
Af snijden, op dat sy met meer macht mochten keeren,
En wreetheyt wedersijts verkreegh sijn vollen toom:
Neen Heer, het is genoegh, weerhout dien snellen stroom:
Ghy kont u eere nu op 't heerlijckst wel weer krijgen,
Met het verwoet gemoet, ter wederzijd te neygen
Tot minsaemheydt en vrede; doch kan het wesen niet:
Leert ons maer buyghsaem sijn, u wille die geschiet,
Bewaert dan onse Vloot: voor klippen en voor stranden;
Bedeckt ons met u schilt; maectt krachtigh onse handen;
Strijdt in en voor ons maer, en breeckt des vyants macht;
Op dat hy, door geweld, tot vrede sy gebracht;
Soo soude uwen naem van ons weer sijn gepresen,
En het bedroefde landt van sijne breuck genesen.